

POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania P.M., E.H.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału we Wrocławiu

o odpowiedzialność za zobowiązania z tytułu składek,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 4 listopada 2025 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się P.M. od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 30 stycznia 2025 r., sygn. akt III AUa 807/24,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(J.C.)

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 30 stycznia 2025 r. oddalił apelację P.M. (dalej także jako odwołujący się) i E.H. od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 23 maja 2024 r., oddalającego odwołania od dwóch decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we Wrocławiu z dnia 25 kwietnia 2022 r., określających na dzień 25 kwietnia 2022 r. wysokość zobowiązań M. Spółki z o.o. (dalej jako Spółka) z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od czerwca do grudnia 2017 r. na łączną kwotę

205.593,93 zł oraz stwierdzających, że P.M., jako były członek zarządu Spółki odpowiada za jej zadłużenie z tego tytułu powstałe w czerwcu i lipcu 2017 r. wraz z odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień 25 kwietnia 2022 r., w łącznej kwocie 42.912,55 zł, a E.H. jako były prezes zarządu Spółki odpowiada za jej zadłużenie powstałe w okresie od czerwca do grudnia 2017 r. wraz z odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień 25 kwietnia 2022 r., w łącznej kwocie 205.524,33 zł, przy czym w decyzji dotyczącej P.M. zaznaczono, że jego odpowiedzialność za zobowiązania jest odpowiedzialnością solidarną z E.H. i ze Spółką (pkt I) oraz zasądził na rzecz organu rentowego od P.M. kwotę 3.600 zł (pkt II), a od E.H. kwotę 5.400 zł, obie kwoty wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym (pkt III).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, odwołujący się nie wykazał braku winy w uchybieniu obowiązкови złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości Spółki we właściwym czasie, co stanowiłoby przesłankę egzoneracyjną określoną w art. 116 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2025, poz. 111 ze zm.), skutkującą uwolnieniem się od przypisania mu osobistej odpowiedzialności za należności składkowe powstałe w okresie objętym zaskarżoną decyzją. Z zeznań odwołującego się wynika, że Spółka - wpisana do KRS w dniu 5 kwietnia 2017 r. – celowo już na samym początku działalności zaprzestała opłacania składek oraz innych zobowiązań, by mieć środki na rozwój i wynagrodzenia, przez co już w czerwcu 2017 r. miały miejsce zaległości z tego powodu, a stan ten się tylko utrwał. Odwołujący się, jako osoba pełniący funkcję członka zarządu, powinien mieć świadomość, że taka sytuacja doprowadzi do zadłużenia, którego spłacie Spółka może nie sprostać i jego obowiązkiem było monitorowanie zadłużenia, pozwalające na zgłoszenie w odpowiednim czasie wniosku o upadłość lub wszczęcie postępowania układowego. Tymczasem obaj członkowie zarządu bagatelizowali trudności Spółki i z premedytacją nie opłacali zobowiązań składkowych. W tych okolicznościach twierdzenie odwołującego się, że w trakcie pełnienia przez niego funkcji członka zarządu, tj. od dnia 5 kwietnia do dnia 31 sierpnia 2017 r., kondycja Spółki była dobra, a więc nie było podstaw do złożenia wniosku o upadłość, stanowi jedynie jego subiektywne przekonanie, a fakt,

że ostatecznie doszło do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości Spółki przeczy twierdzeniu o jej dobrej kondycji, podobnie jak opinia biegłej, według której Spółka znajdowała się w upadłości bilansowej na dzień 31 grudnia 2017 r.

Jakkolwiek faktycznie na ten dzień odwołujący się nie był już członkiem zarządu Spółki, to okoliczność ta nie uniemożliwia przeniesienia na niego odpowiedzialności za jej zobowiązania, skoro w okresie pełnienia przez niego funkcji członka zarządu odstąpiono od opłacania wymagalnych w tym okresie zobowiązań składowych i była to sytuacja pogłębiająca się. Ponadto podawana przez odwołującego się wartość majątku Spółki, tj. wymienionych przez niego ruchomości, w zestawieniu z wartością obciążeń na rzecz wierzycieli, w tym organu rentowego, nie była wystarczająca dla zabezpieczenia wierzycieli. Organ rentowy udowodnił spełnienie na dzień wydania zaskarżonych decyzji przesłanki bezskuteczności egzekucji z majątku Spółki – tj. brak majątku, który realnie pozwala na przeprowadzenie egzekucji i zaspokojenie roszczeń w całości lub znacznej części. Potwierdza to również oddalenie wniosku o ogłoszenie upadłości Spółki prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 26 września 2018 r., w którym stwierdzono, że majątek Spółki nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego.

Odwołujący się zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w części, tj. co do pkt I w zakresie oddalenia jego apelacji oraz co do pkt II odnośnie do kosztów postępowania, wnosząc o uchylenie wyroku w zaskarżonej przez niego części i orzeczenie, że jako były członek zarządu Spółki nie odpowiada on za jej zadłużenie powstałe z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wraz z odsetkami za zwłokę naliczonymi po dniu wydania zaskarżonej decyzji oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym oraz kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie art. 116 § 1 pkt 1b Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2025 r., poz. 350 ze zm., dalej jako ustawa systemowa), przez jego niewłaściwe zastosowanie i: a) ustalenie,

zgodnie z opinią biegłych, że Spółka popadła w upadłość bilansową na dzień 31 grudnia 2017 r., a zatem wówczas skarżący powinien złożyć wniosek o upadłość, przy pominięciu, że od dnia 1 września 2017 r. nie pełnił on już funkcji członka zarządu Spółki, zatem nie miał dostępu do jej dokumentów ani legitymacji do złożenia wniosku o upadłość, b) pominięcie majątku ruchomego wskazywanego przez skarżącego w trakcie postępowania sądowego, który zdecydowanie przekraczał wysokość zobowiązań wobec organu rentowego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się na jej oczywistą zasadność, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., z uwagi na naruszenie art. 116 § 1 pkt 1b Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy systemowej i jego niewłaściwe zastosowanie, gdyż niewypłacalność Spółki powstała na koniec grudnia 2017 r., a tym samym na tę datę skarżący nie mógł złożyć wniosku o ogłoszenie upadłości, bo nie posiadał statusu osoby uprawnionej do złożenia tego wniosku, bowiem na ten dzień nie sprawował już funkcji członka zarządu. Sąd Apelacyjny przyjął za własne ustalenia Sądu pierwszej instancji co do daty niewypłacalności Spółki w ślad za biegłą, a jednocześnie podał własne uzasadnienie dla przyjęcia, że niewypłacalność Spółki istniała zasadniczo od początku jej istnienia, czyli Spółka w ogóle nie miała racji bytu i właściwie już pierwszego dnia jej istnienia, a najpóźniej z końcem pierwszego miesiąca funkcjonowania, powinna była złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości. Tymczasem w świetle orzecznictwa przeszkody, które zaistniały w pierwszych miesiącach funkcjonowania Spółki należy traktować jako przejściowe, bo na ten czas nie było wiadomo, że Spółka nie będzie w stanie zaspokoić wszystkich swoich zobowiązań.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uregulowana w Kodeksie postępowania cywilnego instytucja skargi kasacyjnej ma charakter nadzwyczajnego środka zaskarżenia, czego wyrazem jest między innymi istotne ograniczenie dostępności tegoż środka pod względem dopuszczalnych jego podstaw. Pomimo pozostawienia w art. 398³ § 1 k.p.c. możliwości zaskarżenia orzeczenia z powodu naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz z powodu naruszenia

przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, zakres tych zarzutów w odniesieniu do wszystkich podmiotów uprawnionych do wniesienia skargi został ograniczony. Zgodnie bowiem z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Oznacza to jednoznaczne określenie funkcji Sądu Najwyższego, który jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna (podobnie jak uprzednio kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2008 r., III UK 6/08, LEX nr 469183).

Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance oczywistej zasadności (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie tej przesłanki w niniejszej sprawie.

W świetle utrwalonego orzecznictwa przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam

zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17, LEX nr 2375942; z dnia 2 marca 2012 r., III PK 73/11, LEX nr 1215153; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531 i orzeczenia tam powołane). Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane. O ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 10 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774; z dnia 15 maja 2018 r., II CSK 2/2018, LEX nr 2497594). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578). Oczywiście naruszenie prawa powinno być zatem rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Skarżący jest w tym zakresie zobowiązany do sformułowania w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odpowiednich wywodów potwierdzających tę okoliczność, a należy pamiętać, że o oczywistości naruszenia prawa możemy mówić jedynie, gdy w rozpoznawanej sprawie doszło do sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por.

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 43/12, LEX nr 1331343 czy z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, LEX nr 1844092).

Wymienionych wyżej wymogów nie spełnia wniesiona skarga, ponieważ skarżący nie zdołał wykazać, aby naruszenie wskazanego we wniosku przepisu (art. 116 § 1 pkt 1b Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy systemowej) miało walor naruszenia kwalifikowanego, widocznego na „pierwszy rzut oka”. Skarżący swoją „argumentację” sprowadza do twierdzenia, że skoro niewypłacalność Spółki powstała na koniec grudnia 2017 r., to na tę datę nie mógł złożyć wniosku o ogłoszenie upadłości, bo nie sprawował już funkcji członka zarządu. W rzeczywistości oznacza to, że skarżący przedstawia własną alternatywną ocenę dowodów i ustaleń faktycznych sprawy, według której w okresie pełnienia przez niego funkcji członka zarządu, tj. od dnia 5 kwietnia do dnia 31 sierpnia 2017 r., kondycja Spółki była na tyle dobra, że nie było podstaw do zgłaszania wniosku o upadłość. Twierdzenia skargi w tym zakresie stanowią jednak wyłącznie polemikę z ustalonym i wiążącym w sprawie Sąd Najwyższy stanem faktycznym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Na tej podstawie nie można skutecznie twierdzić, że Sąd Apelacyjny w sposób kwalifikowany naruszył art. 116 § 1 pkt 1b Ordynacji podatkowej, co jest konieczne dla przyjęcia skargi kasacyjnej w oparciu o wskazywaną we wniosku przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy, rozpoznając skargę kasacyjną, jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. I to wyłącznie na tle tego stanu faktycznego możliwa jest ocena prawidłowości zastosowania prawa materialnego. Tymczasem ustalenie o zaprzestaniu płacenia długów w niekrótkim okresie od rozpoczęcia działalności Spółki należy do sfery faktycznej rozstrzygnięcia i wiąże Sąd Najwyższy w ocenie zarzutów materialnych skargi (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2012 r., II UK 218/11, LEX nr 1297807). Według wiążących Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) ustaleń poczynionych przez Sąd Apelacyjny wynika, że „Spółka celowo już na samym początku działalności zaprzestała opłacania składek oraz innych zobowiązań, żeby mieć środki na rozwój i wynagrodzenia, już w czerwcu 2017 r. miały miejsce zaległości z tego powodu, a stan ten się tylko utrwał” oraz że „w okresie, kiedy (skarżący) pełnił funkcję członka zarządu odstąpiono od

opłacania wymagalnych w tym okresie zobowiązań składkowych i nie była to sytuacja przejściowa, ale stan stale się utrwalający”.

W judykaturze podkreśla się, że „właściwym czasem” w rozumieniu art. 116 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej nie jest ani krótkotrwałe wstrzymanie płacenia długów na skutek przejściowych trudności, ani też całkowite zaprzestanie płacenia długów w następstwie wyzbycia się przez podmiot gospodarczy całego (lub prawie całego) majątku, lecz chwila, kiedy wiadomo już, że dłużnik nie będzie w stanie zaspokoić wszystkich swych zobowiązań. Określenie tej chwili powinno być ujmowane elastycznie w zależności od okoliczności konkretnego wypadku, bowiem właściwy czas do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości jest przesłanką obiektywną, ustalaną w oparciu o okoliczności faktyczne każdej sprawy, dla określenia której nie ma znaczenia subiektywne przekonanie członków zarządu spółki (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2020 r., III UK 385/19, LEX nr 3080656). Odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zaległości podatkowe (składkowe) wprowadzona została w interesie jej wierzycieli (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 7 lipca 2005 r., V CK 19/05, LEX nr 180919; z dnia 18 kwietnia 2007 r., I UK 349/06, OSNP 2008 nr 9-10, poz. 149). W szczególności celem art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej jest ochrona należności publicznoprawnych, a także - co do należności składkowych - ochrona Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2006 r., 271/05, OSNP 2007 nr 9-10, poz. 142).

Przesłanka egzoneracyjna w postaci zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości lub o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego we właściwym czasie odnosi się bezpośrednio do tego właśnie celu, bowiem wszczęcie tych postępowań - upadłościowego lub restrukturyzacyjnego we właściwym czasie w rozumieniu art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy systemowej oznacza wszczęcie go w takim czasie, że zaspokojenie już powstałych należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne (zaległości składkowych) wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jako uprzywilejowanego wierzyciela pozostaje realne. Zatem tylko wtedy członek zarządu może być zwolniony z odpowiedzialności za istniejący już dług, jeśli przez wszczęcie postępowania upadłościowego lub restrukturyzacyjnego we właściwym czasie umożliwił spłatę tego długu choćby w

części. Oczywiste jest zatem, że ponosi on odpowiedzialność za zobowiązania składkowe powstałe nie tylko po dniu powstania stanu niewypłacalności spółki (kiedy należało złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości), a więc wtedy, gdy ten stan ulega pogłębieniu, ale także za te wcześniejsze, których nie udało się zaspokoić ze względu na bezskuteczność egzekucji wobec spółki (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2023 r., I USK 108/23, LEX nr 3614433).

W wyroku z dnia 23 czerwca 2025 r., III USKP 113/24 (LEX nr 3899563), Sąd Najwyższy stwierdził, że zaległości w płatnościach wyłącznie wobec jednego tylko wierzyciela nie stanowią przesłanki egzoneracyjnej z art. 116 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej, bowiem dłużnik ma jedynie obowiązek dokonania oceny, czy wykonuje swoje wymagalne zobowiązania, natomiast oceny, czy faktycznie zobowiązania nie są wykonywane i czy zaistniały przesłanki do ogłoszenia upadłości, władny jest dokonać sąd właściwy w sprawach upadłości. Zatem nawet jeżeli jedynym wierzycielem spółki jest Skarb Państwa lub Zakład Ubezpieczeń Społecznych, to nie można przyjąć - kierując się ogólnymi zasadami wynikającymi z norm Konstytucji RP, w tym w szczególności zasadą równości wobec prawa - że byli członkowie zarządu takiej spółki są w uprzywilejowanej sytuacji, mogąc wykazywać, że w stosunku do nich dochodzi do zaistnienia przesłanek egzoneracyjnych określonych w art. 116 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej (zob. np. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 3 marca 2022 r., III FSK 335/21, LEX nr 3327568; z dnia 12 stycznia 2023 r., III FSK 1424/21, LEX nr 3504711; z 9 stycznia 2024 r., III FSK 3910/21, LEX nr 3670862).

W judykacie tym Sąd Najwyższy przytoczył także pogląd wyrażony przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C 278/24, P.K przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej we Wrocławiu (ECLI:EU:C:2025:299), iż członek zarządu spółki, aby uwolnić się od odpowiedzialności za jej zobowiązania, nie może w tym celu ograniczyć się do podniesienia, że w chwili stwierdzenia trwałej niewypłacalności jedynym wierzycielem tej spółki był Skarb Państwa.

W konsekwencji całkowicie bezpodstawne jest twierdzenie, jakoby Sąd Apelacyjny naruszył wskazane we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania przepisy w sposób kwalifikowany, mogący być podstawą do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z

dnia 10 stycznia 2024 r., II USK 334/23, LEX nr 3652180 czy z dnia 12 grudnia 2023 r, II USK 165/23, LEX nr 3649995).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(J.C.)

[a.ł]